

KAPITOLA 1

VOTRELEC U ZBKADLE

Oliver Nocturno nemohol zaspať, a práve vďaka tomu počul votrelca po prvýkrát. V jedno novembrové ráno ležal ako zvyčajne s otvorenými očami, prevaľoval sa z jednej strany na druhú, keď v tom kdesi na poschodí zavrzgala podlaha. Rozhodol sa preskúmať situáciu, čo sa zdalo byť omnoho zaujímavejšie než nezmyselné prehadzovanie sa na posteli, navyše s hlavou plnou myšlienok, ktoré ho sužovali. Teraz bol december a votrelec sa vrátil už po tretíkrát. Oliver bol zatiaľ jediným členom rodiny, ktorý o ňom vedel.

Olivera mal odjakživa problémy so spánkom. Zhoršovalo sa to najmä okolo Vianoc, keď mal narodeniny, ktoré pomaly kloпали na dvere. Tento rok to však bolo horšie než kedykoľvek predtým. Celý deň nespál a večer vstával z postele úplne vyčerpaný. Olivera znepokojovala najmä jedna myšlienka: *Niečo so mnou nie je v poriadku*. Problém však spočíval v tom, že Oliver

nevedel, čo *presne* to bolo. Tušil však, že sa nejako odlišoval od ostatných, či už doma alebo v škole. Tento dojem si však nechal pre seba, najmä preto, že sa cítil trápne. Upíry predsa nemávajú podobné problémy. A keby to raz zistil jeho starší brat Zlotrix, jeho posmešky by nemali konca kraja.

Jediné, čo Oliver vedel o svojom probléme bolo, že súvisí s jeho budúcnosťou. Oliver mal podľa ľudských meradiel trinásť rokov, čo znamenalo, že tak ako každý mladý upír i on mal onedlho dostať vlastného démona. Práve to bol dôvod, prečo sa väčšina detí tešila na dospievanie. V škole sa o tom medzi sebou vzrušene rozprávali, akoby to bola tá najúžasnejšia vec na svete. Ktorý upír by nechcel mať vlastného démona? Aby mohol robiť to, čo dospelí – prevteľovať sa do zvierat alebo si vyraziť v piatok na lov? Muselo teda existovať niečo *iné*, spojené s budúcnosťou, kvôli čomu nemohol deň čo deň spať. Niekedy si dokonca myslel, že vie, o čo ide... no predsa to nikdy nedokázal pomenovať. Hlavou mu vírila jedna myšlienka za druhou, no vždy mal pocit, že pravda zostáva nedosiahnuteľná.

V to ráno však bola jeho neznesiteľná nespavosť aspoň na niečo dobrá: votrelec sa totiž vrátil späť. Oliver počul kroky ozývajúce sa z horného poschodia. Potichu vykĺzol zo svojej rakvy na kamennú podlahu.

V podzemnej hrobke, ktorú osvetľovala len slabá červená žiara, bolo úplné ticho. Oliverovi rodičia, Phlox a Sebastian, spali spolu v širokej truhle vedľa. Na druhej strane pri stene odpočíval Zlotrix a jeho rakva bola tiež pevne zatvorená. Oliver už pred niekoľkými hodinami počul, ako si rodičia ľahli spať a neušlo mu ani to, že starší brat sa ta vkradol krátko po nich.

Prešiel krížom cez miestnosť a vydal sa hore kameným špirálovým schodiskom. Pomaly vyšiel z hrobky, ktorá tvorila najnižšie podlažie ich podzemného domu. Bosými nohami jemne ťapkal po kameňoch a jediným ďalším zvukom bolo tiché šušťanie jeho pyžama. Z lampášov na stenách, ktoré mali podobu krištáľových gúľ v tvare slzy a boli súčasťou vyzdobených olovených nástenných svietnikov, odčerpali cez deň magmu, takže na schodisku bola tma ako v rohu, čo však očiam upírov vôbec nevadilo. Dostal sa na hlavné poschodie a nahliadol do tmavej kuchyne. Títánové spotrebiče potichu hučali. Nad ním sa ozvali ďalšie kroky.

Oliver vyšiel hore po schodoch, ktoré končili na odpočívadle. Pred ním boli hladké oceľové dvere. Priložil k nim ucho a začul vŕzganie krokov. Oliver v podstate nemal dovolené chodiť sem hore... no stisol červené tlačidlo a dvere sa potichu otvorili.

Za nimi sa zjavil úzky priestor, v ktorom ležala zadná časť rozbitej zhrdzavenej chladničky. Bola opretá šikmo o stenu a trčali z nej drôty aj cievky. Pripomínala obrovské zviera, ktoré niekto rozpáral. Oliver sa pretisol okolo nej... A uvidel človeka.

Uprostred veľkej miestnosti stálo dievča. Obaja boli práve na prízemí opusteného domu, ktorý sa nachádzal nad tým Oliverovým. Steny, ktoré kedysi oddeľovali jednotlivé izby, boli zbúrané a ostal po nich dlhý prázdny priestor zavalený troskami. Celé miesto malo naschvál vyzerať schátrane a nebezpečne. Phlox si dala skutočne záležať na tom, aby pôsobilo nielen zanedbane, ale aj odporivo – bezdomovci tu síce *mohli* spať, ale prečo by chceli? Banda deciek sa tu *mohla* vyblázniť, no neexistovalo pre nich predsa lepšie miesto?

Cez rozbité okná na oboch stranách dvier sa do vnútra vkradli dva lúče pochmúrneho svetla ranného Seattlu. Potrhané tmavé purpurovočervené tapety viseli zo stien a obnažovali zničenú omietku a škvrny od plesne. Priamo pred dverami zívala obrovská diera. Nebola však skutočná, išlo len o šikovný trik, ktorý Phlox doviedla k dokonalosti. Dievčina však neprišla dvermi. Vždy vlezla cez okno a ako ochranu pred kusmi rozbitého skla, ktoré trčali z rámu ako ostré tesáky, používala hrubé kockované kuchynské chňapky.

Teraz ich držala pod pazuchou a potichu sa rozhliadala po miestnosti. Naozaj sa tam bolo na čo dívať: okrem odlupujúcich sa tapiet a bezodnej diery ležala v rohu starodávna vaňa plná stuchnutej vody, ktorá páchla hnilobou. Z prepádávajúceho sa stropu, odkiaľ nakrivo visel luster, do nej bez prestávky pozvoľna žblnkali kvapky vody. V druhom rohu bol prevrátený bielizník a po dlážke naokolo ležali v hnedých mlákach rozhádzané špinavé šaty.

Na stene nad bielizníkom visel vyblednutý obraz v popraskanom ráme posiatom škvrnami. Bol to portrét šľachovitého tvrdohlavého starca v tvídovom obleku, ktorý mal len zopár vlasov a pri pohľade z blízka ešte menej kože. Tieto detaily boli však ukryté pod vrstvou plesne. Jeho prenikavé oči, ktoré akoby žiarili nadprirodzeným jantárovým svetlom, však zostávali jasné – opäť nešlo o nič viac, ako o Phloxinu premyslenú taktiku, ktorej sa pridržovala pri navrhovaní miestnosti. Na obraze bol namaľovaný Oliverov zosnulý prastrýko Renfeld.

Napriek všetkým týmto znepokojujúcim predmetom sa dievča vždy pri návrate na toto miesto väčšinu času dívalo najmä na jednu vec, ktorej, ako to raz Oliverovi vysvetlil Sebastian, nemohol odolať žiadny človek – vysoké zrkadlo opreté o vzdialenú stenu, priamo

oproti Oliverovej pozorovateľni za chladničkou. Otec mu vravel, že ľudia sa radi pozorujú v zrkadle, a to dokonca *s veľkou obľubou*. Zrkadlá ich priťahujú rovnako, ako včely láka med. Aj dievča teraz stálo pred ním, no nemalo ani potuchy, že ju Oliver sleduje, pretože sa v zrkadle neodrážal. Aj keby sa tam jeho odraz mohol zjaviť, sotva by ho bolo zbadalo. Sklo totiž s výnimkou jednej malej plochy v tvare kruhu pokrývala hrubá vrstva špiny. Dievčina vyčistila toto miesto už pri prvej návšteve. Teraz sa natiahla a znova ho pretrela rukávom.

Bola trochu nižšia než on, mala oblečené rifle a tú istú zelenú prešivanú vestu bez rukávov a hnedý pletený klobúk ako vždy, no okrem toho mala dnes i pruhovaný hrubý rolák hýriaci jasnými farbami, ktorý nápadne vynikal na pozadí šedivého sveta v miestnosti. S rukami v bok sa vytáčala pred zrkadlom z jednej strany na druhú a občas si uhládzala hrubý vrkoč hnedých vlasov. Vystrúhala hlúpu grimasu, pričom vyceřila mäkké zaoblené ľudské zuby a s vystrčenými krátkymi ľudskými prstami napodobňovala pazúry. Skoro sa zasmiala, ale potom si povzdychla a zvesila ramená.

Keď ju Oliver sledoval, zalial ho pocit viny. Mal o dievčati povedať rodičom už pri jej prvej návšteve. Najskôr to tak i plánoval, ale teraz tu už bola po nie-

koľkýkrát a prezradením tohto tajomstva by narobil problémy aj sebe. Phlox a Sebastian by sa ho určite vy-
pytovali, prečo im to neoznámil hneď a ako by im na to
odpovedal? Že bol zvedavý, čo má v úmysle a že chcel
zistiť, prečo sa tam stále vracia? Aký upír by zmýšľal ta-
kýmto spôsobom? Od Zlotrixa by si za to vypočul ešte
viac posmeškov než za svoju nespavosť. Existovala do-
konca možnosť, že by jeho rodičia dospeli k názoru, že
tieto neohlásené vniknutia do ich domu musia zastaviť
a Oliver by sa už nemal čím zabávať počas prebdených
dní. Okrem toho, dievčina bola predsa neškodná, nie?
Jediné, čo kedy urobila, bolo, že prišla sem, chvíľu sa
rozhliadala dookola a potom zasa odišla...

No práve teraz vybočila zo svojich zvyčajných spôso-
bov. Siahla do vesty a vytiahla odtiaľ veľký čierny pred-
met, ktorý jej visel na krku na vyblednutom koženom
remienku. Oliverovi chvíľu trvalo, kým rozpoznal, že to
bol fotoaparát. V škole sa o ňom učili – išlo o nástroj,
ktorý ľudia využívali na zachytávanie reality. Upíry ni-
kdy nepoužívali fotoaparáty. Portréty stvárňovali olejo-
malbami alebo kreslili náčrty uhlíkom. Rodičia vlastne
Oliverovi varovali, že by si mal dávať pozor na to, aby
ho nikto nikdy neodfotografoval, no nebol si istý prečo.
Na rozdiel od slnečného svetla alebo kolíka mu to pred-
sa nemohlo ublížiť, teda aspoň pokiaľ vedel.